

Kersti Kivirüüt

DEEMONI- TALTSUTAJAD

Toimetanud Kristiina Ainelu

Kujundanud Angelika Schneider

© Kersti Kivirüüt ja kirjastus Tänapäev, 2019

ISBN 978-9949-85-604-6

Trükitud AS-i Pakett trükikojas

SISUKORD

1.
„Kadri Kask on surnud!”
9
2.
Kahtlased melonid
33
3.
Oma naise ja südame tunnistus
85
4.
Sada tuhat põhjust vihata
119
5.
Reeturlik meeleheide
155
6.
Keskised tulevad koju
189

*There is a beast in man that should be
exercised, not exorcised.**

Anton LaVey

** Inimese sees on metslane, kes vajab väljaõpetamist,
mitte väljaajamist.*

1.

„Kadri Kask on surnud!”

„Šabalaba-rikitiki-jannduuhh!”

„Šabalaba-rikitiki ... Mu kirik, mu õndsad ja vagad – laske pühal vaimul rääkida ... rikitiki-tšõnnradababa-tšakimuki-jannduuhh!”

Keeltes rääkimine on lihtne. Tuleb vaid tõsta käed kiriku valgeks võõbatud lae suunas, keelata ajule vähimigi racionaalne loogika ning lubada suul pudrutada mida tahes. Vormitus rohelistes hõlsts pastor Jaan tammus koguduse ees edasi-tagasi ning iga tema „pühavaimukeelne” hüüatus küttis koguduse ekstaatilist jõminat üha valjemaks. Polnud

üldse oluline, et veel kolm aastat tagasi oli pastor ärplejast ja alkohoolikust turuvarblane, Tartu kartseri püsikunde. Noil aegadel ei olnud pastori lemmikhitiks mitte „Šabalaba ... jannduuh!”, vaid näiteks „Mis vahid ä! Vastu lõugu ei taha saada vä, kuradi pede, raisk”. Ehk oleks Jaanist asjagi saanud, kui tema ülisuur ego kombineerituna vaenuliku suhtumisega ümbritsevasse maailma poleks teinud lõppu nii tema õpingutele kutsekoolis kui ka tööle vähegi tulu toovates ametites. Jaani viimase aja ainus edukas ettevõtmine oli „Tõeuudiste” blogi, kus ta sõimas valitsust, ettevõteteid, arste, näitlejaid, õpetajaid ja isegi väljamõeldud tegelasi, nagu näiteks reptilloide või NLKP zombistatud juhte, kes valitsevad Sorose rahalisel toel Antarktise mandrikoore alt Eesti süvariiki. Just blogi populaarsuse tõttu tehti Jaanile pakkumine hakata Kambja Evangelistide Viimsepäeva kommuuni pastoriks.

„Šabalaba-rikitiki ... Püha vaim kaitseb meid nõidade eest ... hatskatšahatsakatša ... Ta kaitseb meid deemonitest vaevatud nõidade eest ... jannduuhh!”

Kirik oli otsast otsani rahvast täis. Pühapäeviti olid kommuuni palvused avatud ka palveränduritele ja külalistele, keda sai kommuuniliikmete seast hõlpsasti eristada – nemad ei pidanud alluma kommuuni kohustuslikule rõivakoodile. Kommuuni poisid ja mehed kandsid ruudulisi triiksärke ning tumedaid viigipükse, tüdrukud ja naised ühetoonilisi pikki, vöökohast kokku kroogitud, pikkade varrukatega kleite. Abielus naised pidid kandma rohelist tanu, vallalised valget. Lühike aluspesu oli nii meestel kui ka naistel keelatud.

„Šabalaba-trrrrr-tšingimingibingi-jannduuuh.” Pastori hõiked muutusid üha valjemaks ning kiledamaks.

„Šabalaba ... Püha vaim, kaitse meie õiglast vallavane-
mat Antonovit nõidade eest ... šabalaba ...”

Kommuuniliikmed ja mõned külalised õõtsusid eks-
taasis edasi-tagasi ning pobisesid käsi palves õieli hoides
enda versiooni püha vaimu keelest.

„Kalabala-kalabala-kalabala ...” pobises Kadri Kase kõr-
val madalal ninahäälel pikk kolmekümnendates eluaastates,
kiilaneva pealaega meesterahvas, endal silmad palvejoovastu-
sest pahupidi pööratud ning pea kuklasse aetud. Kadri enda
meeleolu oli joovastusest kaugel. Asjad ei olnud juba mõnda
aega läinud nii, nagu oleksid pidanud. Oli väiksemaidki tõr-
keid, mis Kadri Kases paanikahooge tekitasid – olgu selleks
siis kinnikiilunud ukسلukk või hilinev buss. See siin oli aga
üle taluvuse piiri. Stepideemon oli Kadri Kasele lubanud, et
tema kannatused Kambja kommuunis kestavad kõige roh-
kem kaks nädalat. Nüüd aga oli alanud viieteistkümnes päev
ja Stepideemoni ennustus ei olnud veel täitunud.

Paanikahoogudega võitlemisel oli Kadri Kask välja
töötanud oma meetodika. Kõige olulisem oli pöörata kogu
oma tähelepanu olulistele kehafunktsioonidele: esiteks hin-
gamine, et üleüldse teadvusel püsida; siis sõrmede-varvas-
te liigutamine, et saada lahti kogu keha halvavast värinast,
ning kõige lõpuks töö meeltega, et eristada adekvaatset
reaalsust paanikahoo tekitatud hirmudest. Kui keha kuulas
juba sõna, siis oli lihtsam toime tulla ka häirivate sund-
mõtetega.

„Šabalaba–kangamungakanga–šabalaba–trrrrr–jann–duuh,” pröökas pastor tatti pritsides ja käsi õieli ajades.

Fenomenaalsel moel mõjus palvuse jabur jauramine Kadri Kase sisemisele heitlusele toetavalt.

„Kusi–kusi–kusi–kusi–kusi–sitt ...” susistas ta välja hingates üha ja üha. Iga korraga muutus meel pisitasa rahulikumaks ning ühel erilisel selgushetkel võttis Kadri Kask vastu otsuse: kui Stepideemon end õhtuks näole ei anna, siis tuleb ise hakkama saada. Olgu siis nii ...

Aga siiski ...

„VAADAKE SIIA!”

Kiriku peasissekäigu juurest tulev hüüatus lõhkus hetkega palvetajate ühenduse püha vaimuga.

Uksel seisis kaks nahkkostüümis noormeest, mõlemal rätid piraadi kombel ümber pea seotud ja päikesepillid ees. Üks sügav ohe ning kogu eelnev äng oli Kadri Kase hingest kadunud. Stepideemon ja teised ... Lõpuks ometi. Ent kohe halvas keha uus pabin – mis saab edasi?

Üks noormeestest vajutas vööli rippuva kaasaskantava kõlari nuppu ning üle kiriku kajatas optimistlik rütm: „Young man, there’s no need to feel down ...” Jahmunud vaikus kestis oma pool minutit ja see aeg mõjus Kadri Kasele terve igavikuna. Pastor kogus end alles siis, kui nurjatud sissetungijad hakkasid tantsuliste liigutuste saatel üksteisega amelema.

„Võtke nad kinni!” karjus pastor. „Võtke need nõiad kinni! Põletage tuleriidal! Saatana nõiad!”

„Mis te passite nagu mökud! Võtame nad kinni!” röökis keegi üsna tuttava häälega naisterahvas Kadri Kase lähedusest. „Nad rüvetavad meie kirikut, võtame nad kinni!”

Kättemaksuaktsioon jumalateenistuse rikkumise eest kogus kiiresti jõudu. Üksikutest hõikujatest tagaajamisrüluseni kulus vaid mõni hetk. Noormehed ei lasknud end aga kergekäeliselt kinni püüda. Nad silkasid kiiresti kirikust välja, taustaks kõlamas „It’s fun to stay at the Y.M.C.A ...” Õuest kostis mootorrattapõrinat. Näis, et tagaajamisega olid provokaatorid arvestanud.

Kadri Kask oli segaduses. Mida Stepideemon temalt nüüd ootas? Kas ta oleks pidanud nõiajahiga liituma?

„Tule vetsu,” kuulis ta äkki teravat sosinat. Temast möödus rutakal sammul kastanpruuni hiigelpatsiga kleenuke noor naine, kes vudis lühikeste jooksusammudega naiste tualeti suunas.

Kadri Kask järgnes talle kuulekalt. Seda enam, et kutsuja ei olnud talle võõras.

„Mine kabiini. Vaheta riided. Tee siva!” kamandas kutsuja hetk hiljem tualetis, visates Kadri Kasele oma seljakotist vahetusriided.

„Mis ma kommuuni riietega teen?” uuris Kadri.

„Anna mulle, meil läheb neid veel vaja.”

Kadri Kask viskas kleidi ja tanu tualetikabiini uksele ning tõmbas üle puuvillaste pantaloone kiiresti jalga teksapüksid. Pikavarrukalisele liibuvale alussärgile tõmbas ta ülle tumesinise fliispusa.

„Oled valmis?” uuris korraldusi jagav naine. „Liiguta kiiremini, rahvas on juba kirikust väljunud.”

„Mine pekki, ma annan otsad. Mulle ei meeldi selline rahmeldamine!” käratas Kadri Kask. Aga ta oligi valmis. Kommuuni riided olid juba kadunud seljakotti ning kui Kadri vetsukabiinist väljus, siis nägi ta välja kui kiriku pühapäevane tavakülastaja.

„Võta end nüüd kokku. Viimane pingutus,” sõnas naine Kadriale sugereerivalt silma vaadates. „Ma lähen nüüd välja. Järgne mulle umbes minuti pärast. Loe mõttes kuuekümmeni. Tule vana vallamaja juurde, seal näed punast ilma numbrimärgita kosu Volkswagenit. See on minu auto. Saad hakkama?”

„Loen kuuekümmeni, tulen vallamaja juurde, punane numbrimärgita Volkswagen,” kordas Kadri, võideldes õhupuudusega, mida tekitas kontrollimatu katkendlik hingamine.

„Viimane pingutus. Pea vastu! Kontrolli oma deemonit!” kamandas pikkpats veel viimast korda ning tegi siis minekut.

„Kusi-kusi-kusi-kusi-sitt ... kusi-kusi-kusi-kusi-sitt ...” alustas Kadri keset tualetti seistes äsja õpitud rahustava mantra kordamist. Vahet ei ole, kas ta loeb kuuekümmeni või kaheksa kümmeni. Hingamine oli vaja korda saada, muidu ei töötanud ka jalad, rääkimata mõistusest.

Hägusest olekust sai selgus ühe äkilise silmapilguga, nagu paanikahoogudega varemgi juhtunud oli. Kadri Kask tegi veel viimase sügava hingetõmbe. Mida ta nüüd tegema

pidigi? Kuuekümmeni lugema, vallamaja juurde minema ning leidma sealt ... mingi auto? Mida tahes ... Kuuekümmeni lugemine ei tulnud enam kõne alla. Mantra lugemisele oli kindlasti läinud rohkem kui minut. Kadri Kask väljus kirikust. Kommuuni kortermajade juurest oli kosta muusikat ja lärmi – provokaatorid olid liikunud sinna koos suurema osa kirikulistega. Osa külalisi vaatas veel kirikumäelt sündmuste kulgu, osa oli liikunud parkla suunas. Kadri Kask liikus kiirkõnnil vallamaja poole. Jooksmiseks ei olnud jalgades piisavalt jõudu, lonkida polnud enam aega. Endise vallamaja, nüüdse palverändurite hosteli parklast leidis Kadri Kask, mida vaja – punase numbrimärgita Volkswageni.

„Kuidas sul nii kaua läks!” hurjutas pikkpats, kui Kadri autosse hüppas.

„Käi perse, Ing! Miks teil endal nii kaua läks!”

Ingiks nimetatu oli vahepeal auto käivitanud ning sõitis parklast välja Võru–Tartu maanteele.

„Ah, mida iganes ... Kusi–kusi–kusi–sitt ...” Ärevushoog oli lõppenud ning selle asemel heitles Kadri Kask solvumisega Ingi, Stepideemoni ning kõigi teiste suhtes, kes talle võltslubadusi olid jaganud. Väljaheideteteemaline mantra mõjus ka solvumisängile rahustavalt.

„Räägime siis, kui baari jõuame,” sõnas Ing, „aga kõigepealt peame Kadri Kase tapma. Katsu nüüd sellest rollist välja tulla, Gerda.”

Niisiis, Kadri Kase nimi oli tegelikult Gerda.

„Mida kiiremini Kadri Kase tapame, seda parem,” lisas Gerda, „kus me seda teeme?”